

Самостійне значення поняття «інформації» тісно пов'язане з перспективою розвитку ринку інформаційних та телекомунікаційних технологій – побудовою «інформаційного суспільства». Відповідно, включення в правову термінологію поняття «інформації», а також інтенсивний розвиток відповідної галузі, «інформаційного права», безпосередньо залежить від прийняття ідеології «інформаційного суспільства», яка ставить перед правовою системою конкретної держави завдання створення найбільш сприятливих з точки зору законодавства умов для його формування, адже право невіддільне від загальносоціальних процесів і з необхідністю реагує на зміни, що відбуваються в реаліях сучасного життя суспільства.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Джохадзе Д. В. Античная философия: проблемы историографии и теории познания. – М., 1991. 133 с
2. Shannon, C. E. A Mathematical Theory of Communication // Bell System Technical Journal, 1948. V. 27, pp. 379-423; 623-656.
3. Тофлер Э. Шок будущего. – М. : ООО «Издательство АСТ», 2002. – 557 с.
4. Винер Н. Кибернетика и общество. – М.: Издательство иностранной литературы, 1958. – С. 31
5. Hartley R. V. L. Information Theory // M.I.T. Mathematics Magazine 1964, pp. 63-78.

Мешков Владислав Владиславович,
аспірант кафедри цивільного права

Національного університету «Одеська юридична академія»
Науковий керівник – к.ю.н., доцент Берназ-Лукавецька О.М.

ДО ПИТАННЯ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДОГОВОРІВ ПРО КОРИСТУВАННЯ ІНТЕРНЕТ-ПОСЛУГАМИ

За умов глобалізації світової економіки, соціально-економічних трансформацій сфера надання послуг набуває динамічного розвитку [1]. Від належного правового регулювання сфери договорів про надання послуг, зокрема договорів про користування послугами Інтернету, залежить зростання національної економіки, підвищення конкурентоспроможності країни на світових ринках послуг. Однак діючі законодавчі акти, які встановлюють загальні положення щодо зобов'язання, договору про надання

послуг та договорів про надання окремих видів послуг, не мають чіткої та послідовної системи регулювання, у зв'язку з чим з'являються колізії та формується неоднозначна практика вирішення спорів, щодо належного виконання договірних зобов'язань щодо користування послугами Інтернет.

У літературі зазначається, що Інтернет-послуги є послугами, надання яких здійснюється шляхом передачі або прийому даних по каналах Інтернет [2; с. 114]. Послуги підключення до мережі Інтернет передбачають дії з підключення крайового устаткування, що належить споживачеві послуги на праві власності або іншому праві до мережі Інтернет [3; с. 226].

У літературі висвітлено, що до Інтернет послуг відносять: Інтернет-послуги електронної пошти, тобто дії з привласнення адреси споживачеві послуги і прийому даних на цю адресу, а також зберігання і відправки даних спрямованих споживачем послуги або таких, що прийшли в його адресу; Інтернет-послуги хостингу – дії оператора зв'язку за поданням доступу користувачам Інтернет до інформаційного ресурсу споживача послуги.

Розвиток використання Інтернет-послуг визнається найважливішим компонентом соціально-економічного і науково-технічного розвитку суспільства і держави.

Головною особливістю сфери регулювання договірних відносин щодо користування Інтернет послугами в Україні є відсутність системного підходу держави до питання «ІТ прав» (визначення, комплексні механізми, процедури і правила). Питання доступу до мережі Інтернет, її використання, а тим паче обмеження (блокування і фільтрація) описуються уривками норм, що містяться у різних законодавчих актах.

Для того, щоб довести інформацію до користувачів, необхідно не лише створити свій сайт, але і надати користувачам можливість отримати до нього доступ.

Для забезпечення можливості користування сайтом він має бути розміщений на сервері провайдера, підключеному до мережі Інтернет. Для цього з провайдером укладається договір інтернет-послуг хостингу.

На практиці виділяються декілька видів хостингу [4; с. 89]. Віртуальний хостинг – сервер з множиною сайтів, що мають різні доменні імена. Управлінням і підтримкою працездатності сервера займається хостинг-провайдер. Користувачеві надається частина серверного простору для розміщення на ній даних. Це простий і зручний у використанні вид хостингу, але через те, що окрім сайту користувача на сервері знаходяться і інші сайти, він підходить тільки для невеликих проєктів.

Виділений хостинг – користувач повністю володіє сервером з окремою оперативною системою і програмним забезпеченням. Хостинг-провайдер

забезпечує тільки роботу сервера, при цьому установкою програмного забезпечення, адмініструванням хостингу займається власник сервера. Виділений хостинг може розміщуватися на віртуальному і фізичному сервері.

Віртуальний виділений сервер (Virtual Private Server) – послуга, у рамках якої користувачеві надається відособлена частина дискового простору, серверні ресурси, власні IP- адреси, порти і ін. Власник VPS може самостійно працювати з різноманітними файлами, встановлювати і налаштовувати будь-які програми і додатки. Таким чином, VPS є віртуальною копією окремого фізичного сервера, але коштує значно дешевше, оскільки на одному фізичному сервері може бути розміщено декілька віртуальних, які провайдер хостингу може продати різним користувачам. Виділяються віртуальні сервери без підтримки (unmanaged), що притягають своєю дешевизною, але що вимагають значних знань для створення на них сайтів, і підтримувані (managed) віртуальні сервери, які коштують значно дорожче, але власник сайту може направити усі свої зусилля на збільшення популярності сайту без необхідності його технічної підтримки.

Фізичний виділений сервер (dedicated server) – при цьому виді хостингу користувачеві надається окрема фізична машина. Використовується для додатків, які мають великі вимоги до ресурсів і (чи) не можуть знаходитися на одному сервері з іншими.

Colocation – договір хостингу, при якому провайдер не надає власникові сайту частину дискового простору, а розміщує сервер користувача у своєму приміщенні (дата-центре) і забезпечує постійне підключення сервера до мережі Інтернет, а також його технічне обслуговування.

Хмарний хостинг (cloudstorage) – автоматизована система зберігання даних на численних серверах. Дані зберігаються і обробляються в так званій хмарі, тобто сервера для клієнта сполучені і є єдиним цілим. На цих серверах зберігаються численні сайти клієнтів, які розділяють між собою усю потужність сховища. Головна особливість хмарного хостингу – це можливість купівлі ресурсів по потребах і плата за послуги залежно від навантаження на сервер. Чим більше ресурсів спожиті сайтом, тим більше платить його власник.

Питання правової регламентації договорів про користування Інтернет послугами стикається з великою кількістю проблем, зумовлених відсутністю достатньої правової регламентації у чинному законодавстві цієї сфери суспільних відносин. Але водночас це надає юристам широке поле для реалізації своїх професійних знань і творчих амбіцій при розробці проектів договорів з відповідних питань, оскільки цивільне законодавство прогалини

нормотворчої діяльності законодавця дозволяє «закривати» договірним регулювання відносин учасників суспільних відносин.

ЛІТЕРАТУРА:

1. ІТ-право. Теорія і практика: Навчальний посібник / За редакцією Є.О. Харитонова, О.І. Харитонової. – Одеса: Фенікс. – 2019. – С. 6.
2. Клименко О. Інформаційні системи і технології в обліку: Навчальний посібник/ Олександр Клименко; М-во освіти і науки України, Полтавський ун-т споживчої кооперації України. – К. : Центр учбової літератури, 2008. – 319 с.
3. Шквір В. Інформаційні системи і технології в обліку: Практикум/ Володимир Шквір, Анатолій Загородній, Олег Височан. – К.: Знання, 2006. – 429 с.
4. Аляб'єва Н.В. Договір про надання послуг у мережі Інтернет: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.03 / Наталія Вікторівна Аляб'єва. – Х., 2010. – 197 с.

*Пєструєв Дмитро Миколайович,
аспірант кафедри цивільного права
Національного університету «Одеська юридична академія»
Науковий керівник – д.ю.н., професор Харитонов Є.О.*

ІНСТИТУТ ВЕДЕННЯ ЧУЖИХ СПРАВ БЕЗ ДОРУЧЕННЯ В РИМСЬКОМУ ПРИВАТНОМУ ПРАВІ

Недоговірні зобов'язання, що виникають з односторонніх правомірних дій, викликають інтерес науковців не одну сотню літ. Слід зазначити, що зазначені зобов'язання сягають своїм корінням у право Стародавнього Риму.

Давньому Риму була відома велика кількість різноманітних зобов'язань. Римляни провели їх класифікацію, критерієм якої здебільшого виступали підстави їх виникнення. Так, Гай в «Інституціях» зазначає, що головний поділ зобов'язань розпадається на два види: кожне зобов'язання виникає або з договору, або з правопорушення. Зобов'язання за договором він поділяв на чотири види: ті, що виникають унаслідок передачі речі, або з урочистими словами, або в письмовій формі, або за простою угодою [1, с. 98].

О.Д. Кутателадзе зазначає, що в римському праві система підстав виникнення зобов'язань є більш структурованою, ніж в сучасному цивільному праві України: зобов'язання, що виникають з договорів, зобов'язання, що виникають із ніби-договорів, зобов'язання, що виникають із деліктів, зобов'язання, що виникають із ніби-деліктів [2, с. 6].